

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. G. M.**, zast. Mgr. Michalem Chuchútem, LL.M., advokátem, se sídlem náměstí Junkových 2772/1, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2016, č. j. 5106/DS/2016, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 6. 2018, č. j. 5106/DS/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2019, č. j. 75 A 39/2016 - 58,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 3. 2019, č. j. 75 A 39/2016 - 58, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 11. 2016, č. j. 5106/DS/2016, JID: 174057/KUUK/2016/Ne, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 11. 6. 2018, č. j. 5106/DS/2018, JID: 95293/2018/KUUK/Š, zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí ze dne 24. 8. 2016, č. j. MmM/095175/2016/OSČ-P/ŠP, sp. zn. OSČ-Př/040803/1100/2016/ŠP, kterým Magistrát města Mostu shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu uložil pokutu ve výši 6.000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel v délce 6 měsíců a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč. Žalobce se přestupku dopustil tím, že dne 5. 4. 2016 v 13:52 hodin, na silnici č. I/13, v katastru města Most, u sjezdu na obec Komořany, při řízení osobního vozidla tov. zn. Škoda Superb, r. z. X, v místě, kde je povolena maximální rychlost 90 km/h, překročil nejvyšší povolenou rychlost o 56 km/h,

neboť mu byla po zvážení možné odchylky ± 3 % měřícím zařízením RAMER 10C naměřena rychlost jízdy 146 km/h. Podle žalovaného Magistrát města Mostu opřel své rozhodnutí o přílehlavé důkazy, které jsou řádnou součástí spisu. Zasahující policisté přitom provedli měření zákonným způsobem, neboť v opačném případě by se výsledek měření vůbec nezaznamenal. Doplnil, že místo spáchání přestupku je vymezeno řádně a další konkrétní údaje obsahuje i záznam o měření. Žalovaný upozornil, že jednání žalobce je společensky škodlivé a není pochybností o naplnění materiální stránky přestupku. Doplnil přitom, že správním orgánům nepřísluší zkoumat, proč vybrala Policie České republiky pro kontrolování dodržování rychlosti předmětnou lokalitu. Podle žalovaného fotografie ve spisu vylučují, že by při měření panovalo deštivé počasí. Zároveň žalovaný doplnil, že žalobce měl možnost se účastnit projednání přestupku, a ve skutečnosti, že Magistrát města Mostu nepřijal omluvu z ústního jednání ze dne 10. 8. 2016, kterého se žalobce nezúčastnil z důvodu služební cesty, neshledal pochybení. Ostatně ústního jednání se zúčastnil zástupce žalobce, který zde hájil jeho zájmy. Žalovaný odmítl, že by k přestupkovému jednání žalobce donutili policisté, kteří se měli údajně přiblížit na blízkou vzdálenost k jeho vozidlu. Uzavřel, že uložená sankce je přiměřená okolnostem případu, navíc v nejnižší možné sazbě.

[2] Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 4. 3. 2019, č. j. 75 A 39/2016 - 58, zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného. Konstatoval, že místo spáchání přestupku je jasně vymezeno. Přestože Magistrát města Mostu neprovedl návod k obsluze jako důkaz, nemělo to podle krajského soudu vliv na zákonnost rozhodnutí. Krajský soud vyhodnotil, že měření proběhlo řádně s tím, že nemohlo dojít ke změření rychlosti protijedoucího vozidla, neboť to princip měření vylučuje. Okolnosti případu byly zjištěny řádně s tím, že zákonně proběhlo i měření samotné. Pochybení krajský soud neshledal ani v tom, že Magistrát města Mostu nepřijal omluvu žalobce z ústního jednání konaného dne 10. 8. 2016 z důvodu zahraniční služební cesty. Upozornil přitom, že se jednání zúčastnil zástupce žalobce a že v postupu žalobce lze spatřovat jistou účelovost. Zároveň soud poukázal na to, že se žalobce omluvil i z jednoho z dřívějších ústních jednání.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti uvedenému rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že při měření došlo k tzv. dvojité reflexi, tedy k odrazení radarového svazku od velkoplošné reflexní plochy měřeného vozidla na velkoplošnou reflexní plochu vozidla jedoucího v protisměru, a proto byla naměřena chybná hodnota. Stěžovatel v dané souvislosti po Magistrátu města Mostu požadoval vyhotovení znaleckého posudku, avšak ten mu nevyhověl, ačkoliv setrvale namítal, že došlo k dvojité reflexi i za pomoci situačních nákresů. Radar přitom tento jev sám neumí rozpoznat, a proto dochází k zaznamenání rychlosti jiného vozidla. Stěžovatel poukázal na to, že měření neproběhlo v souladu s návodem, neboť při měření je potřebné, aby se rychlost měřeného vozidla od vozidla měřícího lišila cca o 20 km/h. Rozdíl mezi vozidly byl větší, neboť stěžovatel měl jet 151 km/h a policisté 106 km/h. V takovém případě došlo ke zkreslení výsledků měření. Nelze v dané souvislosti vyjít z názoru, že radar v případě nesprávného použití nezaznamená vůbec žádnou hodnotu, jak uvedly správní orgány a krajský soud. Rovněž policisté nezajistili, aby v průběhu měření nebyly v zorném poli kamery $\pm 20^\circ$ žádné překážky bránící výhledu na vozidlo. Tyto chyby nelze odbýt tím, že návod nemusí být

pokračování

striktně dodržován. Nadto fotografie z radaru není způsobilým důkazem k projednání přestupku. Správní orgány i krajský soud pochybily i při posuzování omluvy stěžovatele z ústního jednání. Magistrát města Mostu měl totiž stěžovatele vyzvat k předložení dokladů o zahraniční pracovní cestě, a nikoliv obratem vyhodnotit omluvu jako účelovou. Stěžovatel upozornil také na skutečnost, že krajský soud nijak nevypořádal námitku, podle níž měření rychlosti v daném úseku pozemní komunikace nebylo vzhledem k nízké nehodovosti namístě. Podle stěžovatele nemůže obstát ani vymezení místa přestupku. Na základě výše uvedených důvodů navrhl stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu, aby zrušil rozsudek krajského soudu i obě správní rozhodnutí.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že považuje napadený rozsudek za zákonný a kasační námitky za nedůvodné. S odkazem na vyjádření ze žalobního řízení navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud nerozhodoval o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to z toho důvodu, že přiznáním odkladného účinku se podle § 73 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), pozastavují účinky napadeného rozhodnutí pouze do skončení řízení před soudem. Rozhodování o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku by tedy nemělo žádný smysl za situace, kdy se řízení tímto rozsudkem končí a rozsudek je vydán neprodleně po nezbytném poučení a uplynutí lhůty k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti podle § 109 odst. 1 s. ř. s.

III. Posouzení kasační stížnosti

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že ji stěžovatel podal z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „*[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.*“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní předpis, popř. je sice aplikován správný právní předpis, ale tento je nesprávně vyložen.

[8] Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. „*[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.*“

[9] Kasační stížnost je důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry krajského soudu i správních orgánů, že nemohlo dojít k ovlivnění výsledku měření v důsledku tzv. dvojité reflexe radarového svazku. Jak přílehavě vysvětlil krajský soud, z návodu k obsluze předmětného radaru na

straně 19 vyplývá, že v průběhu měření nemohlo z principu funkce rychloměru dojít ke změření rychlosti vozidla jedoucího v opačném směru.

[11] Nejvyšší správní soud nesouhlasí se stěžovatelem, že správní orgány nesprávně vymezily čas a místo spáchání přestupku. Z napadeného rozhodnutí Magistrátu města Most je zřejmé, že se měl stěžovatel dopustit přestupku dne 5. 4. 2016 v 13:52 hodin, na silnici č. I/13, v katastru města Most, u sjezdu na obec Komořany, při řízení osobního vozidla tov. zn. Škoda Superb, r. z. X. Podle Nejvyššího správního soudu je dané vymezení zcela postačující, neboť nevznikají žádné pochybnosti o místě a čase spáchání přestupku.

[12] Ve vztahu k namítané vlhkosti vzduchu Nejvyšší správní soud uvádí, že z pořízených snímků je zřejmé, že bylo slunečné počasí a teplo, a proto daná námitka nemůže být důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením omluvy stěžovatele z ústního jednání dne 10. 8. 2016 provedeným správními orgány a krajským soudem. První ústní jednání ve věci bylo nařízeno na den 23. 5. 2016, přičemž toto jednání bylo na žádost právního zástupce stěžovatele odročeno. K druhému ústnímu jednání se sice stěžovatel i jeho právní zástupce dostavili, nicméně toliko požadovali, aby byl u ústního jednání přítomen tlumočník. Magistrát města Mostu proto nařídil na den 10. 8. 2016 třetí ústní jednání, přičemž devět dní před jeho konáním obdržel žádost o odročení z důvodu neočekávané zahraniční služební cesty žalobce. Magistrát města Mostu přitom vyhodnotil, že zahraniční služební cesta není důležitým důvodem ve smyslu ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud souhlasí s tím, že pracovní aktivity v projednávaném případě a zejména s přihlédnutím k tomu, že se jednalo o již třetí nařízené jednání, správně Magistrát města Mostu vyhodnotil tak, že nepředstavují důležitý důvod hodný omluvy z nařízeného ústního jednání. Lze jen podotknout, že stěžovatel navíc pracovní cestu ani nijak neprokázal.

[14] Ve vztahu k námitce, že krajský soud nevypořádal tvrzení, že měření rychlosti ze strany Policie České republiky v předmětném úseku silnice č. I/13 nebylo vůbec namístě, Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud tuto námitku skutečně výslovně nevypořádal. Podle Nejvyššího správního soudu však lze z obsahu napadeného rozsudku dovodit, že krajský soud dané měření aproboval, jinými slovy že se neztotožnil s tím, že by Policie České republiky nebyla oprávněna měření provést. K dané námitce Nejvyšší správní soud uvádí, že z hlediska volby místa měření přináleží správní uvážení přímo Policii České republiky a zásah soudu by přicházel v úvahu jen v situaci, kdy by došlo k zneužití správního uvážení a měření by mělo kupř. šikanózní charakter. K tomu však v daném případě nedošlo. Nejvyšší správní soud připomíná, že úkolem Policie České republiky je působit na účastníky silničního provozu nejen represivně, ale i preventivně. Proto není bez dalšího nezbytně nutné, aby měření probíhalo výlučně v „nehodových lokalitách“, ale naopak je potřebné provádět měření i v úsecích, u nichž je žádoucí, aby dosavadní nízká nehodovost nestoupala.

[15] Nejvyšší správní soud však přisvědčil stěžovateli, že neobstojí obecná argumentace krajského soudu i správních orgánů, podle níž nedodržení návodu k použití radaru RAMER 10C spočívající v tom, že rozdíl mezi rychlostí vozidla stěžovatele a zasahujících

pokračování

policistů byl vyšší než návodem předpokládaných cca 20 km/h, nemohlo mít vliv na naměřenou hodnotu. Krajský soud i správní orgány dospěly k závěru, že by v případě nesprávně provedeného měření (a to z jakéhokoli důvodu) radar vůbec žádnou hodnotu nezaznamenal a měření by proto fakticky neproběhlo, takže výsledek měření musí proto být správný. Nejvyšší správní soud v této souvislosti kategoricky nevylučuje, že závěry krajského soudu i správních orgánů mohou být správné a že skutečně uvedený typ radaru může fungovat nastíněným způsobem. Takový závěr je však podle Nejvyššího správního soudu nezbytné podložit případnými dalšími důkazními prostředky, které dané východisko potvrdí či vyvrátí. Nejvyšší správní soud sice v rozsudku ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, konstatoval, že by se v případě chybně provedeného měření za pomoci radaru vůbec měřené hodnoty nezobrazily, nicméně tento závěr učinil ve vztahu k jinému typu měřicího zařízení, kterým byl radarový rychloměr zn. AD9C, a proto není nastíněný závěr bez dalšího přenositelný i pro nyní projednávanou věc.

IV. Závěr

[16] Na základě této kasační námitky Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s větou první před středníkem § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude krajský soud, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), povinen znovu posoudit, zda uvedené nedodržení návodu k použití radaru RAMER 10C mohlo mít za následek ovlivnění výsledku měření rychlosti jízdy vozidla stěžovatele. V novém rozhodnutí ve věci krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2019

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu